

Toimetuselt

SEEKORDNE Tuna algab tühjusest, õigemini Hiina-ainelise esseega, milles tähtsal kohal Ahv-Sun, Tühjuse mõistja. Budismis mõistetakse tühjust kui lõpmatut võimalust kõige tekkimiseks ja tekitamiseks.

Tuna on sedapuhku tühjusest juba kahekümne numbri kaugusel, ometigi pole ajakirja kõik võimalused kaugeltki veel ammendatud ja loodetavasti jätkub neid veel mitmekski järgnevaks kahekümneks.

Otsapidi viib meid Hiinasse veel ka üks teine lugu, milles peategelasteks just nüüdsama sajaseks saanud Karl Säre ja tema vend Artur – mehed, kelle saatusest kas vähe teada või on see, mis teada, moonutatud.

Ida poolt Eestisse liikudes ei saa mööda ega ümber Venemaast, eriti Peterburist. Gustav Mootse räägib oma möödunud sajandi alguse kunstiopingutest Peterburis, Piret Lotman aga sellest, mis Neeva kaldal oli enne Peterburit – Rootsi-aegsest Nyenist.

Aga ka Jaan ja Ilmar Tõnissoni välispoliitiliste vaadete kujunemisel oli võtmeline roll suhtumises Venemaasse.

Seosed Venemaaga, seosed Saksamaaga. Nagu pole olnud tühjust Eesti ümber, pole selles numbris ka päris puhast Eesti lugu. On käsitlus reformatsioonist Liivimaal, mis otsesõnu sakslastega seotud, on artikkel Nõukogude repressiooniorganitega koostööd teinud eestlaste rännakutest või eksirännakutest Läänes. Sellega seoses ei saa Tuna jätta avamata mõningaid tahke hiljaaegu manalasse varisenud keelemehest ja luurajast Juhan Tuldavast, kelles nooremad ja sinisilmsemad näevad eelkõige maailmakuulsat teadlast ja ohvrilambukest.

Jätkuvad Vello Helgi Taani-mälestused ning ka Tuna ise.

Ott Raun